

него чистъ и ведъръ като лѣтно утро. Душата му бѣше ясна. Оставаше само да изпита коравостъта на волята си и трайността на дерзанието си.

А въ тѣхъ Калоянъ бѣше сигуренъ.

ГЛАВА XI.

Като по чудо, следъ три дни архиепископътъ стана на крака, а следъ десетъ дни предъ портитѣ на дома му се струпа многочисленъ народъ.

Търновци искаха да изпратятъ съ китки и синовна обичъ светия старецъ на дългия, неизвестенъ пѣтъ. Една кочия бѣ приготвена за високитѣ пѣтници: Василий, пресвитеръ Константинъ и коместабулъ Сергей, а друга за царскитѣ подаръци до папата. Протопопъ Григорий и единъ младъ калугеръ пренасяха и грижливо нареждаха въ кочията тежкитѣ восъчни пити, коприненитѣ платна, коженитѣ кисии съ злато и сребро, китайскитѣ платове... Задъ кочинитѣ бѣха наредени нѣколко чифта породисти коне и мулета, сѣщо царски подаръци.

Навалицата всѣки мигъ ставаше все по-голѣма. Ярковѣтнитѣ руби и забрадки на женитѣ се люлѣха като широка пѣстра вълна. Бликащи отъ любопитство, търновки се блѣскаха съ лакти, дирѣха по-удобно мѣсто. Съ широко отворени очи се мѣчеха да отгатватъ какво може да съдържа всѣка ракла, шпънѣха си надъ ухото, когато нѣкой знатенъ конникъ слѣзѣше предъ портата и изчезнѣше срѣдъ поклони на иноци и дякони.

— Кой е този? Кой е този?

— Великиятъ примикюръ Михаилъ.

— Гледай, гледай само какъ смѣшно върви, какъ важно се клати насамъ-натамъ, вѣситѣ му стигатъ комай до плещитѣ.

— Ами този?

— Севастъ Селимиръ... Знаешъ ли, че той билъ богомилъ?

— Не думай!

— А този кой е?